

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **S. K.**
zastoupen advokátkou Mgr. Bc. Kateřinou Soukupovou, sídlem
T. G. Masaryka 623/12, Karlovy Vary

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Karlovarský kraj**, se sídlem Karlovy Vary,
Krymská 2011/2a

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2020, č.j. 379410/20/2401-50521-405091,

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, Mgr. Bc. Kateřině Soukupové, advokátce, se **p ř i z n á v á** náhrada hotových výdajů a odměna za zastupování žalobce ve výši 3 086 Kč. Tato částka bude ustanovené zástupkyni žalobce vyplacena z účtu

Krajského soudu v Plzni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 5. 6. 2020, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2020, č.j. 379410/20/2401-50521-405091 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o prominutí úroku z prodlení na dani z příjmů fyzických osob stanovené žalobci platebními výměry ze dne 24. 10. 2016, č.j. 883428/16/2401-50521-404763, č.j. 883429/16/2401-50521-404763 a č.j. 883430/16/2401-50521-404763.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že nesouhlasí se závěry žalovaného a na rozdíl od něj se domnívá, že splňuje veškeré podmínky stanovené v § 259c odst. 2 a § 259b zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „*daňový řád*“) a že by mu tedy měl být úrok z prodlení z doměřené daně prominut. Splnění podmínky § 259c odst. 2 a § 259b odst. 1 daňového řádu ostatně konstatuje v napadeném rozhodnutí i sám žalovaný a splnění uvedených podmínek tak lze označit za mezi stranami nespornou skutečnost. Sporným však zůstává posouzení splnění podmínky stanovené v § 259b odst. 2 daňového řádu, tedy posouzení, zda k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit.
3. Na rozdíl od žalovaného je žalobce přesvědčen, že tato podmínka je bez dalšího naplněna, neboť k prodlení s úhradou daně došlo v důsledku podvodu, kterého se na žalobci dopustil A. D. Dne 5. 11. 2004 uzavřel žalobce, jako komitent, s panem A. D. – ALDONA, IČO: 11591650, P. O. Box 3, Palackého 71, 547 01 Náchod, jako komisionářem, komisionářskou smlouvu č. 1162/D/2004. Na základě této smlouvy se komisionář zavázal obstarávat pro komitenta finanční obchody s výnosem 5 – 12 % před zdaněním. V bodě 5 smlouvy se komisionář výslovně zavázal odvádět za žalobce daň z příjmů fyzické osoby. Dne 22. 5. 2006 uzavřel žalobce, jako komitent, s panem A. D. – ALDONA, IČO: 11591650, PO Box 3, Palackého 71, 547 01 Náchod, jako komisionářem, komisionářskou smlouvu o správě majetku č. 608. I v této smlouvě se komisionář, kromě jiného, zavázal odvádět daň z příjmů fyzické osoby za žalobce – viz článek III. bod 1 písm. h). Na základě shora citovaných komisionářských smluv zasílal žalobce ve prospěch účtů komisionáře finanční prostředky – vklady a v různých časových intervalech požadoval vyplacení buď části vkladů či zhodnocení vkladů tak, jak je zaznamenáno v příslušných spisech Finančního úřadu pro Karlovarský kraj (Územního pracoviště Karlovy Vary), resp. v příslušných zprávách o daňové kontrole daně z příjmů fyzických osob za roky 2009, 2010 a 2011, které proběhly dne 4. 3. 2016 (pro rok 2009 a 2010) a dne 22. 3. 2016 (pro rok 2011). Tato vzájemná spolupráce probíhala zcela ideálně, kdy komisionář žalobci nikdy nezavdal důvod k tomu, aby o splnění závazků komisionáře pochyboval. Při jakémkoliv „*pohybu*“ finančních prostředků mezi komisionářem a žalobcem předkládal komisionář žalobci výpisy o aktuálním stavu vkladů a výnosů, a to i s vyčíslením 15 % daně z příjmu fyzických osob, včetně jejího vyčíslení v absolutní částce a odečtení z komisionářem

zasílané platby (uvedené přehledy se nachází ve spise správce daně). V návaznosti na tuto bezproblémovou spolupráci žalobce poté, co byl komisionářem informován o možnosti spolupráce s novým subjektem – společností GERMAEL SE, evropská společnost IČO: 24181579, se sídlem Táborská 23/1000, 130 00 Praha 3, uzavřel s touto společností dne 1. 1. 2012 komisionářskou smlouvu č. 0002008 a dne 9. 2. 2012 komisionářskou smlouvu č. 0001328. Součástí těchto smluv jsou opět ustanovení týkající se odvodu daně z příjmu, avšak nově bylo těmito smlouvami sjednáno, že daň z příjmů fyzických osob hradí komitent, tedy žalobce. Od tohoto okamžiku žalobce řádně tuto daň sám hradil – viz Přiznání žalobce k dani z příjmů FO za rok 2012, které žalobce soudu k důkazu předkládá. Dopisem ze dne 23. 12. 2012 byla žalobci společností GERMAEL SE zaslána výpověď uzavřených komisionářských smluv s odůvodněním, že společnost ukončuje svou činnost v důsledku neudržitelné situace na finančních trzích. Někdy na přelomu měsíců února a března 2013 se žalobce dozvěděl o tom, že pan A. D. byl vzat do vazby a bylo zahájeno stíhání jeho osoby pro zločin podvodu. Tato trestní věc byla vedena u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp.zn. 2 T 2/2014. Rozsudkem tohoto soudu ze dne 13. 5. 2015, č.j. 2 T 2/2014-28533, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 2015, sp.zn. 4 To 71/2015, byl pan A. D. odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání devíti let a pro výkon tohoto trestu byl zařazen do věznice s dozorem. Kromě toho byl panu A. D. uložen trest zákazu činnosti na dobu deseti let a trest propadnutí náhradní hodnoty. V průběhu tohoto trestního řízení vedeného proti panu A. D. pro zločin podvodu poskytl policejní orgán zajištěné písemnosti správci daně – Finančnímu úřadu pro Karlovarský kraj, Územnímu pracovišti Karlovy Vary, na jejichž základě bylo zahájeno řízení o doměření daně z příjmů žalobce za roky 2009, 2010 a 2011.

4. Z výše popsaného skutkového děje je dle žalobce zřejmé, že žalobce po celou dobu obchodního vztahu založeného shora citovanými komisionářskými smlouvami jednal v dobré víře v řádné plnění veškerých smluvních ujednání. O tom byl jednak ze strany komisionáře opakovaně ubezpečován zasílanými „výpisy“ o provedených transakcích (v nichž je výslovně vyčíslena a odečtena příslušná daň), jednak neměl důvodu o přístupu komisionáře pochybovat, když veškeré ostatní závazky komisionář plnil řádně a včas, dohodnutým způsobem. Mimo jiné i z těchto přehledů je zřejmé, že komisionář pravidelně plnil své závazky vůči žalobci a ten neměl sebemenšího důvodu pochybovat o tom, že takto plní i svůj závazek k úhradě předmětné daně. Takové důvodné pochybnosti by mohlo např. založit odkládání výplaty částí vkladů či výnosů, avšak k ničemu takovému nikdy nedošlo.
5. Argumentaci žalovaného obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalobce považuje za nepřiléhavou či vyloženě nesprávnou. Je z ní totiž zcela zřejmé, že se žalovaný vůbec nezabýval dílčími skutečnostmi, které na svou obhajobu žalobce v žádosti o prominutí příslušenství daně uvedl, ale spolehl se pouze na svá předchozí rozhodnutí, která pro usnadnění toliko ocitoval (zpráva o daňové kontrole ze dne 4. 3. 2016, č.j. 120781/16/2401-60561-400638, zpráva o daňové kontrole ze dne 22. 3. 2016, č.j. 174902/16/2401-60561-401886 a rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 15. 8. 2016, č.j. 35083/16/5200-10422-705050). Nijak však nezohlednil zásadní rozdíly mezi dodatečnými platebními výměry, kterými byla žalobci doměřena neodvedená daň a penále (kdy u doměřené daně je jakákoli možnost alternativního posouzení správcem daně zcela vyloučena a u stanoveného penále se v rámci žádosti o prominutí posuzuje rozsah součinnosti daňového subjektu) a rozhodnutím o prominutí úroků z prodlení z doměřené daně (které správci daně poskytuje širokou možnost k citlivému zohlednění všech

okolností, které k prodlení s úhradou daně vedly).

6. K dílčím námitkám žalovaného o tom, že žalobce si ve věci nepočínal příliš obezřetně, když svěřil částky v řádech milionů korun komisionáři, aniž by si jeho podnikání a povolení k poskytování investičních služeb jakkoliv ověřil, pak žalobce uvedl, že ještě před tím, než podepsal s panem A. D. předmětnou komisionářskou smlouvu a svěřil mu prvou částku, obdržel od něj brožuru týkající se komisionářovy podnikatelské činnosti, kterou žalobce v příloze soudu předkládá. Kromě toho žalobce „milionové“ částky nevrátil na účet p. D. od počátku smluvního vztahu, ale své vklady navyšoval postupně s tím, jak rostla jeho důvěra ve schopnosti pana D. Jak ostatně žalovaný uvádí v odůvodněních všech svých odvolacích rozhodnutí, vložil žalobce na účet p. D. v letech 2004 - 2007 (pouze) částku v souhrnné výši 750 000 Kč a zároveň v této době postupně i finanční prostředky vybíral. Teprve poté, co si tímto způsobem ověřil tvrzení a schopnosti p. D., začal postupně investovat vyšší částky, v řádech statisíců korun. I v této fázi však p. D. plnil veškeré sliby, které žalobci dal, finanční prostředky vyplácel žalobci vždy na požádání, vždy spolu s řádným vyúčtováním, a to včetně vyúčtování sražené daně. Veškerá tvrzení vyúčtování jsou založena v příslušných spisech žalovaného.
7. K další námitce žalovaného ohledně ověření platné licence pana D. jako obchodníka s cennými papíry žalobce uvedl, že v daném období jednak neměl žádný důvod pochybovat o tvrzeních p. D. (když veškeré své závazky řádně plnil), jednak si nebyl vědom nutnosti speciálního povolení k obchodování na kapitálovém trhu a spokojil se tak s předloženou brožurou obsahující informace o podnikání p. D. V neposlední řadě pak žalobce podotýká, že pracovníci žalovaného, jako osoby vysoce specializované, znají veškeré zákonné povinnosti včetně internetových adres příslušných evidencí, nicméně pro osoby méně specializované či dokonce pro laiky je orientace na stránkách České národní banky velmi složitá a ověřit, zda daný subjekt má k jím deklarované činnosti povolení ČNB, je téměř nemožné. Kromě toho pak orientaci v tom, kdo je řádně registrovaným subjektem stěžuje i rozdílnost informací dostupných na internetových stránkách specializovaných na investice (např. investujeme.cz, kurzy.cz či investia.cz.). Přesto, že tyto příkladmo uvedené specializované servery poskytují aktuální a správné informace, jimi vedené seznamy obchodníků se neshodují. Vzhledem k absenci obecně povědomého rejstříku typu obchodní rejstřík či katastr nemovitostí lze po laicích jen těžko požadovat ověření evidence dané osoby v příslušném seznamu, tím spíše za situace, kdy žalobce po celou dobu obchodování s panem Dostálem neměl jediný důvod o jeho věrohodnosti pochybovat.
8. Žalobce dále konstatoval, že druhý okruh argumentů žalovaného, který vyplývá z napadeného rozhodnutí, spočívá v tom, že žalobcem předložené trestní rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové a Vrchního soudu v Praze, kterými byl A. D. odsouzen pro zločin podvodu k trestu odnětí svobody v trvání devíti let, „*neobsahují žádnou informaci o tom, že by se žalobce přihlásil do proběhnuvšího trestního řízení vedeného vůči panu A. D. jako poškozený a požadoval náhradu škody, která mu jednáním pana D. případně mohla vzniknout*“. Pro podporu tohoto svého argumentu pak žalovaný cituje ze sdělení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královehradeckého kraje, Odboru hospodářské kriminality SKPV ze dne 4. 1. 2016, č.j. KRPH-95396-1232/TČ-2012-050080, v němž se uvádí, že „*jmenovaný (žalobce) se po řádném poučení poškozeného v trestním řízení k tomuto nepřipojil a škody nevyčíslil*“. K výše citovaným závěrům žalovaného pak žalobce předně uvádí, že je považuje za zcela nepřipadné. Předně je třeba poukázat na skutečnost,

že v trestním řízení lze požadovat pouze náhradu škody, která již poškozenému skutečně vznikla. V žádném případě nelze uplatňovat škodu, která by „případně mohla vzniknout“ tak, jak se mylně domnívá žalovaný. Pokud navíc žalovaný argumentuje tím, že žalobce v trestním řízení škodu vůbec nevyčíslil a její úhradu vůbec nepožadoval, je třeba zohlednit časové souvislosti a jim odpovídající stav věcí. V době, kdy bylo proti panu A. D. zahájeno uvedené trestní řízení (počátek roku 2013) neměl a nemohl mít žalobce žádné povědomí o tom, že mu v březnu roku 2016 v reakci na pravomocné odsouzení A. D. (právní moc rozsudku Vrchního soudu v Praze sp.zn. 4 To 71/2015 nastala dnem 5. 1. 2015) bude doměřena daň z let 2009, 2010 a 2011. Jak již žalobce dříve uváděl, do doby doměření daně za uvedená období žalobci žádná škoda nevznikla, když od A. D. inkasoval dojednané částky. Kdyby tomu totiž tak nebylo a žalobci by byla způsobena škoda nevyplacením vkladů, nevznikl by na jeho straně příjem, který by se mohl stát předmětem daně z příjmu. Doměření daně tak naopak potvrzuje skutečnost, že žalobci v uvedených obdobích (do roku 2013) žádná přímá škody nevznikla. Žalobci proto není zřejmé, jakou škodu měl žalobce podle názoru žalovaného v průběhu trestního řízení uplatňovat.

9. K poslednímu požadavku uvedenému v § 259b odst. 3 daňového řádu, tj. k zohlednění skutečnosti, zda ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládají tvrdost uplatněného nároku, žalobce sdělil, že úhrada úroků za doměřenou daň za rok 2009, 2010 a 2011 je pro něj zcela likvidační. Jak ostatně uváděl ve svých četných předchozích podáních, již na úhradu doměřené daně a neprominuté části penále byl nucen využít veškeré své tehdejší finanční rezervy. Ty však nebyly dostatečné, a proto si byl nucen od své dlouholeté partnerky zároveň vypůjčit částku dosahující téměř 1 000 000 Kč, kterou bohužel dosud nebyl schopen splatit. Uvedená skutečnost se bohužel stala příčinou partnerské krize a následného ukončení společného soužití. Poté, co byla ve věci doměřené daně a penále zamítnuta kasační stížnost žalobce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2019, č.j. 2 Afs 83/2018-37), dostavil se tento k projednání aktuální výše nedoplatku k žalované. Při ústním jednání konaném dne 14. 10. 2019 žalovaný vyčíslil celkovou dlužnou částku ve výši 1 033 244 Kč. Vzhledem k tomu, že žalobce, z již výše uváděných důvodů, takovou částkou nedisponoval, nezbylo mu, než požádat o finanční výpomoc svého syna. Ten za žalobce uhradil uvedený dluh, stejně jako zůstatek úvěru ze stavebního spoření, neboť žalobce již nebyl schopen řádně splácet ani předepsané splátky.
10. Ke svým současným poměrům žalobce uvedl, že je starobním důchodcem, kdy je mu vyplácen důchod ve výši 13 377 Kč měsíčně. Kromě toho si příležitostně přivydělává v oboru elektro – projekty a realizace, kterým se celý život zabýval. V loňském roce z uvedeného přivýdělku nedosáhl žádných příjmů, letos žalobce zpracoval toliko jednu zakázku, za niž si přivydělal částku v souhrnné výši 9 511 Kč (platba v měsíci březnu a dubnu 2020 od společnosti LISTAV spol. s r. o.). V minulosti pak příjem žalobce tvořilo ještě nájemné ve výši 8 500 Kč za část rodinného domu, který byl v jeho vlastnictví (viz nájemní smlouva ze dne 31. 1. 2019). Vlastnictví k tomuto domu však po dohodě se synem, který žalobci k úhradě jeho dluhů poskytnul částky v řádech milionů korun, převedl právě na svého syna P. K., a to darovací smlouvou ze dne 11. 10. 2019. V návaznosti na tuto skutečnost došlo k ukončení nájemního vztahu žalobce a jeho nájemce ke dni 31. 1. 2020 a nájemné je již na základě nové nájemní smlouvy mezi synem žalobce a nájemcem vypláceno k rukám syna žalobce. Žalobce tedy v současné době obývá předmětný rodinný dům společně se svým synem. Co se týče výdajů na bydlení, dohodl se žalobce se synem tak, že mu nebude hradit nájemné, avšak místo něj bude hradit veškeré pravidelné provozní výdaje domu. Žalobce tak ze svých příjmů hradí pravidelné zálohy na vodné a

stočné v částce 2 280 Kč čtvrtletně, zálohy na elektřinu v částce 2 200 Kč měsíčně a platbu za svoz komunálního odpadu ve výši 768 Kč ročně. Kromě toho hradí náklady na otop v částce 36 000 Kč ročně (tj. 3 000 Kč měsíčně) a za služby mobilního operátora částku 150 Kč měsíčně. Uvedené náklady rodinného domu představují po přepočtu na měsíce částku ve výši cca 6 – 7 000 Kč měsíčně, to vše bez dalších pravidelných sice drobných, ale v součtu též významných plateb typu koncesionářských poplatků, poplatků za satelit, internet apod.

11. Žalobce uzavřel, že s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti se domnívá, že v daném případě je dán důvod pro prominutí úroků z prodlení z doměřené daně, neboť splňuje veškeré zákonem stanovené podmínky.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že akcentuje, že každý daňový subjekt, u kterého dojde ke vzniku penále či úroku z prodlení, má právo podat žádost o prominutí tohoto příslušenství daně, nicméně podáním žádosti jako takové automaticky nedochází ke vzniku nároku na její kladné vyřízení, tj. k prominutí příslušenství v plné nebo částečné výši. V obecné rovině správce daně k institutu individuálního promíjení příslušenství daně, tj. v tomto případě úroku z prodlení, konstatuje, že je ode dne 1. 1. 2015 při posuzování žádostí daňových subjektů o prominutí povinen primárně vycházet z platné právní úpravy obsažené v § 259 a násl. daňového řádu. Dále pak správce daně vychází z veřejně dostupného Pokynu GFŘ-D-21 k promíjení příslušenství daně ze dne 12. 2. 2015, č.j. 4260/15/7100- 40123 (dále jen „*Pokyn GFŘ-D-21*“), který slouží k zabezpečení jednotného a objektivního rozhodování správců daně o těchto žádostech, což je zcela jistě v souladu se zásadou legitimního očekávání (§ 8 odst. 2 daňového řádu). (S účinností ode dne 29. 6. 2020 byl Pokyn GFŘ-D-21 nahrazen Pokynem GFŘ-D-45 ze dne 23. 6. 2020, č.j. 34006/20/7700-10123-050167. Vzhledem k tomu, že bylo o žádosti rozhodnuto za účinnosti Pokynu GFŘ-D-21, bude na tento odkazováno v rámci vyjádření.) Ohledně žádosti o prominutí úroku z prodlení správce daně v první fázi nejprve posuzuje splnění formálního požadavku žádosti o prominutí daně, a to uhrazení daně (§ 259b odst. 1 daňového řádu). Byl-li splněn formální požadavek, přistoupí správce daně k meritornímu posouzení žádosti. První úvahou správce daně při meritorním posuzování pak je, zda lze vůbec žádosti vyhovět. V této fázi nezkoumá, v jakém rozsahu lze prominout, nýbrž zda úrok vůbec prominout lze (pozn. nenaplnění vylučující podmínky dle § 259c daňového řádu). Kladné zodpovězení této otázky však samo o sobě stále neznamená, že skutečně bude daňovému subjektu určita částka úroku prominuta. Rozsah, v jakém lze prominout, správce daně zásadně posuzuje dle čl. III. 3. Pokynu GFŘ-21, kdy ovšem může dospět k závěru, že daňovému subjektu nebude prominuta žádná částka úroku. Pro posouzení rozsahu prominutí úroku existují tři kritéria, a to ospravedlnitelný důvod prodlení (§ 259b odst. 2 daňového řádu), ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládající tvrdost uplatněného úroku (§ 259b odst. 3 daňového řádu) a četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem (§ 259c odst. 1 daňového řádu). Klíčovým kritériem pro možnost prominutí úroku je ospravedlnitelný důvod prodlení. Skutečnosti zakládající ospravedlnitelný důvod prodlení jsou pak stanoveny v čl. III. 3. A. Pokynu GFŘ-21. Až následujícím kritériem je ekonomická a sociální situace daňového subjektu. Žalovaný akcentuje, že tento postup správce daně je v souladu jak s Pokynem GFŘ-21, tak i s platnou legislativou, neboť posouzení

ekonomických nebo sociálních poměrů „nemůže být samo o sobě důvodem pro prominutí úroku, neboť tím je samotná existence ospravedlnitelného důvodu prodlení podle odstavce 2. Posouzení ekonomické či sociální tísně však bude brát roli při volbě rozsahu, v jakém bude případně prominuto.“ (viz komentář ASPI k § 259b daňového řádu). Dle § 259b odst. 2 daňového řádu může správce daně zcela nebo z části prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Vzhledem ke skutečnosti, že daňový řád pojem „důvody, které lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit“ blíže nerozvádí a nekonkretizuje, lze jejich výčet včetně procentuálního ohodnocení nalézt ve výše zmíněném Pokynu GFŘ-D-21. Žalovaný akcentuje, že žalobcem tvrzený tzv. ospravedlnitelný důvod (podvod spáchaný na žalobci p. D., podrobněji výše) se v odkazovaném výčtu vysloveně nenachází, nicméně správce daně se uvedeným tvrzením přesto důkladně zabýval a vyjádřil se k němu v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Rovněž podotýkáme, že tento důvod není podřaditelný pod žádný z rozšířených ospravedlnitelných důvodů v nyní účinném Pokynu GFŘ-D-45. Ohledně naplnění ospravedlnitelného důvodu žalovaný plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž z tohoto vyzdvihuje následující:

13. Žalovaný akcentuje, že se podrobně zabýval veškerými skutečnostmi, vyjevenými žalobcem v žádosti o prominutí příslušenství (č.j. 200558/18) a není tedy pravdou, že vycházel jen a pouze z dříve vydaných rozhodnutí. Žalovaný konstatuje, že vzhledem ke skutečnosti, že vydání dodatečných platebních výměrů na DPPO a platebních výměrů na úrok z prodlení mělo stejný skutkový základ, podrobně popsany v žalovaném vypracovaných zprávách o daňové kontrole (k tomu srov. č.j. 120781/16 a č.j. 174902/16), je žádoucí vycházeti z těchto také při vydání napadeného rozhodnutí. Tyto pak navíc byly pro žalovaného jedněmi z mnoha podkladů pro rozhodnutí v dané věci, nikoliv však jedinými (viz odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalovaným uvedené rozhodnutí odvolacího orgánu (OFŘ) č.j. 35083/19 ze dne 15. 8. 2016, stejně jako rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) č.j. 2 Afs 83/2018-38 ze dne 24. 9. 2019, resp. citace z odůvodnění těchto rozhodnutí, byla v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedena pak právě z toho důvodu, že opakovaně vyvracela tvrzení dobré víry žalobce v jednání pana D. a tedy i žalobcem tvrzený „ospravedlnitelný důvod“. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu žalovaný vyzdvihuje tu část odůvodnění, kde se Nejvyšší správní soud zabývá námitkou dobré víry, když „existence dobré víry stěžovatele není způsobilým důvodem k přenosu daňové povinnosti, která je povinností veřejnoprávní povahy, vycházející z nadřazeného postavení veřejné moci ve vztahu k daňovému subjektu. Daňovou povinnost tudíž nelze měnit smluvním ujednáním...“ (viz odst. 10 rozhodnutí). Žalovaný akcentuje, že dle § 241 daňového řádu *dohoda, podle níž daňovou povinnost ponese místo daňového subjektu zcela nebo částečně jiná osoba, není vůči správci daně účinná; to neplatí, pokud jiná osoba plní povinnost, která této osobě vznikla v důsledku zajištění daně podle zákona.* V kontextu uvedeného pak žalovaný považuje tvrzení žalobce, že v rámci spolupráce s panem D. jednal v dobré víře a neměl tak důvod o přístupu tohoto k jeho smluvním závazkům vyplývajícím z komisionářské smlouvy pochybovat, ve vztahu k jeho zákonné povinnosti vyplývajícím z daňového řádu za zcela irelevantní. Žalovaný se domnívá, že daňový subjekt, jako správný hospodář, měl řádně kontrolovat, resp. prověřovat plnění povinností pana D., nakládajícího s jeho značnými finančními prostředky, vůči třetím osobám, zejména pak státu. Pokud tak daňový subjekt nečinil a pouze spoléhal na „pravost a správnost komisionářské smlouvy“ a následně na „výslovnou informaci o provedení srážky daně“, nesvědčí tyto skutečnosti pro

práva daňového subjektu nabytá v dobré víře, ale naopak o skutečnosti, že nestřežil svá práva dostatečně a musí tedy snášet negativní důsledky, které pro něj z toho plynou. Celá argumentace žalobce, na níž staví předmětnou žalobu, vyvolává v žalovaném dojem, že dokud byly žalobci vypláceny finanční prostředky, nijak se nezajímal o to, zda jsou na druhé straně také plněny závazky pana D. Žalovaný akcentuje, že se v daném případě nelze za žádných okolností ztotožnit s tvrzením dobré víry, nýbrž se dle jím provedených zjištění (viz obsah postoupeného správního spisu) jedná spíše o liknavost ze strany žalobce ve vztahu k jeho daňovým povinnostem.

14. Žalovaný závěrem dodal, že zcela a v plném rozsahu žalobu odmítá. S vědomím výše uvedeného zastává i nadále názor, že napadené rozhodnutí (včetně detailního odůvodnění) bylo vydáno zcela v souladu se zákonem, při dodržení kritérií předvídaných Pokynem GFŘ-D-21 a zásadou legitimního očekávání (§ 8 odst. 2 daňového řádu). Žalovaný při rozhodování o žádosti žalobce o prominutí příslušenství daně (úroku z prodlení) rozhodoval zcela správně.

IV.

Replika žalobce

15. Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku. V ní uvedl, že je srozuměn s tím, že podáním žádosti o prominutí příslušenství daně automaticky nedochází ke vzniku nároku na její kladné vyřízení, tj. k prominutí příslušenství v plné nebo v částečné výši. Žalobce však opakovaně namítá, že každá taková žádost musí být žalovaným důkladně posouzena a že, zejména v případě, kdy žalovaný dojde k závěru, že žádosti daňového subjektu nelze vyhovět, je nezbytné, aby byl tento závěr srozumitelně a přesvědčivě vysvětlen. Je sice pravdou, že žalovaný oproti předchozímu rozhodnutí, jež bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2019, č.j. 57 Af 18/2018, důkladněji posoudil „ospravedlnitelné důvody“, které by mohly vést k vyhovění žádosti o prominutí příslušenství daně dle § 259b odst. 2 daňového řádu, nicméně argumenty, které uvádí na podporu svého závěru o neexistenci takových ospravedlnitelných důvodů (obsažené jak v napadeném rozhodnutí žalovaného, tak v předloženém vyjádření ze dne 26. 10. 2020) považuje žalobce za nepřipadné a trvá na tom, že se nedopustil žalobcem tvrzeného nezodpovědného či liknavého přístupu.
16. K tvrzení žalovaného o tom, že žalobce si ve věci nepočínal obezřetně, když svěřil částky v řádech milionů korun komisionáři, aniž by si jeho podnikání a povolení k poskytování investičních služeb jakkoliv ověřil, žalobce zopakoval, že ještě před tím, než podepsal s panem A. D. předmětnou komisionářskou smlouvu a svěřil mu prvou částku, obdržel od něj seriózně vyhlížející brožuru týkající se komisionářovy podnikatelské činnosti. Kromě toho žalobce uvádí, že důvěra mezi ním a panem D. byla budována průběžně, kdy žalobce zpočátku poskytoval panu D. k investicím nižší částky a tyto začal navyšovat až poté, co se vzájemné spolupráce osvědčila. Kromě toho je podstatné, že byt se pan A. D. dopustil trestného činu podvodu a byl za toto jednání pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, tak v době, kdy probíhala uvedená spolupráce, ve vztahu žalobci plnil veškeré sliby, vyplácel příslibené finanční prostředky, předkládal řádná vyúčtování, a to včetně vyúčtování sražené daně. Žalobci proto nelze klást za vinu, že za této situace a v té době věřil v řádné plnění veškerých vzájemných smluvních ujednání. V této souvislosti žalobce zdůrazňuje, že celou situaci je nutno posuzovat právě s přihlédnutím k tomu, v jakém období a za jakého stavu věci činil žalobce své tehdejší rozhodnutí, neboť

samozřejmě i on sám si je v současnosti vědom toho, že panu D. neměl uvěřit. Stejně tak nepovažuje žalobce za adekvátní argumentaci žalovaného o tom, že liknavý přístup žalovaného lze spatřovat i v tom, že se ani po řádném poučení nepřihlásil s náhradou škody do trestního řízení vedeného proti A. D. V této souvislosti žalobce uvádí, že v době, kdy bylo proti panu A. D. zahájeno uvedené trestní řízení (počátek roku 2013) neměl a nemohl mít žádné povědomí o tom, že mu v březnu roku 2016 v reakci na pravomocné odsouzení A. D. (právní moc rozsudku Vrchního soudu v Praze sp.zn. 4 To 71/2015 nastala dnem 5. 1. 2015) bude doměřena daň z let 2009, 2010 a 2011. I zde proto žalobce zdůrazňuje především tu skutečnost, že při posuzování ospravedlnitelných důvodů je třeba hodnotit počínání jednotlivých subjektů především s ohledem na dobu, kdy k jednotlivým událostem došlo, a rovněž s ohledem na to, jakými informacemi dané subjekty v této době disponovaly.

17. Žalobce uzavřel, že se stále domnívá, že v daném případě je dán důvod pro prominutí úroků z prodlení z doměřené daně, neboť splňuje veškeré zákonem stanovené podmínky.

V.

Posouzení věci soudem

18. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) o věci samé bez jednání.
19. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

20. Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 30. 9. 2019, č.j. 57 Af 18/2018 - 166, kterým zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného uvedl následující.
21. Podle § 259b odst. 1 až 3 daňového řádu daňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení nebo úroku z posečkané částky, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl. Správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu. Při posouzení rozsahu, ve kterém bude úrok prominut, správce daně zohlední skutečnost, zda ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládají tvrdost uplatněného úroku.
22. Z ustanovení § 259b odst. 2 daňového řádu vyplývá jednoznačná povinnost správce daně, a to s ohledem na okolnosti toho kterého případu, posoudit, zda „*k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit*“. Tedy v případě negativního rozhodnutí v odůvodnění rozhodnutí uvést, na základě jakých konkrétních skutečností nelze považovat daňovým subjektem tvrzené důvody, nebo správcem daně zjištěné důvody, za důvody „*ospravedlnitelné*“.
23. Žalovaný pochybil, když nic takového neučinil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se důvody uváděnými žalobcem vůbec nezabýval, pouze stroze uvedl, že jím uváděné důvody nejsou důvody uvedenými v pokynu GFŘ-D-21.
24. Na rámec tohoto závěru je nezbytné uvést, že pokynem Generálního finančního ředitelství

nemůže dojít ke změně právní úpravy. Tedy například k tomu, že „*ospravedlnitelné důvody*“ budou pouze ty, které Generální finanční ředitelství zmíní ve svém pokynu a žádné jiné. Takový pokyn by totiž byl v přímém rozporu s platným právem a tudíž neaplikovatelný. Nahlédnutím do pokynu GFR-D-21 lze však zjistit, že k ničemu takovému nedošlo. Pokud jde o tabulku na straně 11 a 12 s názvem „*Ospravedlnitelný důvod prodlení*“, je tato uvozena slovy: „*Generální finanční ředitelství uvádí skutečnosti zakládající důvod prodlení a stanoví jejich procentuální vyjádření...*“. Z této věty vyplývá, že Generální finanční ředitelství považuje důvody uvedené v tabulce za důvody, které jsou vždy „*ospravedlnitelnými důvody prodlení*“. Tedy dochází ke zjednodušení výkonu státní správy tak, že v případě těchto důvodů bude správce daně vycházet z toho, že se jedná o „*ospravedlnitelný důvod prodlení*“. Předmětná věta však na druhou stranu nevyklučuje, aby „*ospravedlnitelným důvodem*“ mohl být i důvod jiný, tj. důvod neuvedený v této tabulce.

25. Na závěr je nezbytné konstatovat, že soud nijak nehodnotí, zda důvody uváděné žalobcem jsou či nejsou „*ospravedlnitelným důvodem*“ ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu. Toto posouzení přísluší žalovanému. Vzhledem k tomu, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, na základě jakých konkrétních skutečností nelze považovat žalobcem tvrzené důvody za důvody „*ospravedlnitelné*“, nemohl soud přezkoumat zákonnost těchto v napadeném rozhodnutí neuvedených závěrů.

B.

26. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný své pochybení napravil a v odůvodnění svého rozhodnutí srozumitelně popsal důvody, pro které nelze žalobcem tvrzené důvody za důvody „*ospravedlnitelné*“.
27. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce „*měl řádně chránit svá práva a finanční prostředky, přičemž skutečnost, že vložil bez dalšího svou důvěru panu A. D., není z hlediska správy daní a daňové povinnosti daňového subjektu (daň včetně příslušenství) relevantní. Správce daně zastává názor, že institut prominutí úroku z prodlení vy neměl s ohledem na zásadu legitimního očekávání (§ 8 odst. 2 daňového řádu) sloužit k tomu, aby jej bylo využíváno v případech, kdy k prodlení došlo z čistě subjektivních důvodů na straně daňových subjektů (např. nezodpovědnost, liknavost, apod. k tomu dále srov. Komentář k § 259b daňového řádu, ASPI).*“
28. Soud se z hodnocením žalovaného zcela ztotožňuje.
29. Tvrdí-li žalobce, že „*jednal v dobré víře v plnění smluvních závazků ze strany pana A. D.*“, neuvedl žádnou skutečnost, která by tuto dobrou víru ve vztahu k plnění daňové povinnosti daně z příjmů fyzických osob. Žalobce například neuvedl, že plnění daňové povinnosti jakkoli ověřoval či byl správcem daně či jiným správním orgánem o plnění daňové povinnosti ujištěn. Za této situace je nezbytné uzavřít, že zde nebyla žádná objektivní skutečnost, která by dobrou víru ve vztahu k plnění daňové povinnosti mohla v žalobci založit.
30. Nejsou to správci daně, kdo vstupují do smluvních vztahů, nýbrž jsou to daňové subjekty, které si vybírají své smluvní partnery a určují obsah smluvních práv a povinností. A jsou to také daňové subjekty, které jsou povinny za účelem plnění svých daňových povinností vyžadovat a kontrolovat plnění smluvních povinností po svých smluvních partnerech. Pokud tak nečiní, musí být připraveny nést případné negativní daňové dopady.
31. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně upozornil na ustanovení § 241 daňového řádu upravující zákaz přenosu daňové povinnosti, podle kterého dohoda, podle

níž daňovou povinnost ponese místo daňového subjektu zcela nebo částečně jiná osoba, není vůči správci daně účinná, resp. na ustanovení § 45 zákona č. 337/1992 Sb., podle kterého dohody uzavřené s tím, že daňovou povinnost ponese místo daňového subjektu zcela nebo částečně jiná osoba, nejsou pro daňové řízení právně účinné, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak. Žalobce tak nemohl být v dobré víře jen na základě smluvního ujednání, neboť toto nebylo daňově účinné.

32. Dobrou víru žalobce nemohlo založit „*předložení brožury týkající se komisionářovo podnikatelské činnosti*” ani „*postupné navyšování vkladů*”, neboť žádná z těchto skutečností nevypovídá nic o plnění či neplnění daňových povinností. Dobrou víru nemohlo založit ani neověření či žalobcem tvrzená nemožnost ověření „*existence povolení k obchodování na kapitálovém trhu*”, neboť tyto dokládají maximálně pouze pasivitu žalobce v ověřování si svého smluvního partnera.
33. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že se žalobce nepřipojil k trestnímu řízení a škodu nevyčíslil, a také uvedl, že žalobce může případnou náhradu škody požadovat po panu D. v rámci občanskoprávního řízení. Tyto závěry jsou pouhou konstatací faktu, že žalobce měl možnost požadovat náhradu škody po svém smluvním partnerovi. Skutečnost zda tak žalobce učinil či nikoli, nevypovídá nic o tom, zda žalobce byl či nebyl v dobré víře.

C.

34. Žalovaný v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „*daňový subjekt nenaplnil základní (obligatorní) požadavek předvídaný v ustanovení § 259b odst. 2 daňového řádu. Vzhledem k tomu, že tento požadavek nebyl naplněn, nebude správce daně zohledňovat ekonomické a sociální poměry daňového subjektu (§ 259b odst. 3 daňového řádu), když tyto se posuzují pouze za předpokladu naplnění ospravedlnitelného důvodu*”.
35. Soud se ztotožňuje i s tímto závěrem žalovaného.
36. Podle § 259b odst. 3 daňového řádu při posouzení rozsahu, ve kterém bude úrok prominut, správce daně zohlední skutečnost, zda ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládají tvrdost uplatněného úroku.
37. Ustanovení § 259b odst. 3 daňového řádu vymezuje „*rozsah, ve kterém bude úrok prominut*“, a proto jeho aplikace přichází v úvahu teprve v případě naplnění podmínky pro prominutí uvedené v § 259b odst. 2 daňového řádu. Ta v případě žalobce splněna nebyla, a proto se žalovaný ani soud nemohl zabývat žalobcem tvrzenými skutečnostmi o „*tíživé finanční situaci*”. Tyto totiž nevypovídají nic o zákonnosti či nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

VI.

Rozhodnutí soudu

38. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

39. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

40. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
41. Žalobce byl usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 8. 2020, č.j. 57 Af 14/2020-147, částečně – ze 75 % - osvobozen od soudních poplatků a byla mu ustanovena zástupkyně Mgr. Bc. Kateřina Soukupová, advokátka, sídlem T. G. Masaryka 623/12, Karlovy Vary s tím, že hotové výdaje ustanovené zástupkyně a odměnu za zastupování bude stát platit v rozsahu 75 %.
42. Ustanovené zástupkyni žalobce byla přiznána náhrada hotových výdajů a odměna za zastupování žalobce v celkové částce 3 086 Kč, a to za jeden úkon právní služby – replika žalobce podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3 100 Kč. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Celkem se tedy jedná o částku 3 400 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovená zástupkyně žalobce je advokátka, která je plátcem daně z přidané hodnoty, byla částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů zvýšena o částku 714 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty. Celkem tedy náklady na zastupování žalobce ustanovenou zástupkyní činí 4 114 Kč, a protože soud přiznal žalobci osvobození od soudních poplatků ze 75 %, bude 75 % z předmětných nákladů platit stát a zbývajících 25 % žalobce. Stát tedy zaplatí 3 085, 50 Kč, zaokrouhleně 3 086 Kč a částku zbývajících do 4 114 Kč zaplatí žalobce. Tomu odpovídá výrok o přiznané odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů advokátce Mgr. Bc. Kateřině Soukupové.
43. Pokud jde o úkony právní služby a) převzetí a příprava zastoupení žalobce a b) podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a), resp. písm. d) advokátního tarifu, je třeba konstatovat, že tyto úkony učinila advokátka Mgr. Bc. Kateřina Soukupová před tím, než byla soudem ustanovena žalobcovou zástupkyní, přičemž tak činila v režimu smluvního zastoupení na základě plné moci ze dne 11. 5. 2020. Tyto úkony tak nemohly být a ani nebyly do odměny jmenované jakožto soudem ustanovené zástupkyně žalobce zahrnuty. Vypořádání odměny za jejich provedení je záležitostí výhradně smluvního vztahu žalobce a advokátky Mgr. Bc. Kateřiny Soukupové.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 25. ledna 2022

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu